

Den lille cantaloupen

Var det noe Weston kunne gjøre for å hjelpe Nate?

Av Amanda Joy Penrod-Jang
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

Weston lekte ute da en bil og en stor flyttebil kjørte opp til huset på andre siden av gaten. Mange barn gikk ut av bilen. Én av dem var en gutt som så ut som han var på samme alder som Weston.

Weston løp inn i huset sitt. "Mamma, pappa! En ny familie flytter inn!"

Pappa kikket opp fra prosjektet han jobbet med. "Det er jo flott."

"Jeg vil hilse på dem," sa Weston. "Vil du bli med meg?"
"Selvfølgelig!"

Weston og pappa gikk over gaten til de nye naboenes hus. Da de banket på, var det en dame som åpnet døren. Gutten på samme alder som Weston, sto bak henne.

Weston vinket. "Hei, jeg heter Weston. Hva heter du?"

Gutten kom fram bak moren sin. "Jeg heter Nate."

"Lyst til å leke hjemme hos meg?" spurte Weston.

Nate så på moren sin.

"Du kan gå," sa hun. "Bare vær hjemme til middag."

Etter dette lekte Weston med Nate nesten hver dag. Han var så glad for å ha en ny venn. De syklet, svømte i bassenget og lekte sjørøvere i parken. Noen ganger lekte Weston hjemme hos Nate også. Nates familie var hyggelig!

En dag ble Nates far veldig syk. Han måtte på sykehuset. Sykdommen ble verre og verre. Nate og familien hans var så bekymret.

Weston var også bekymret. Alle i kirken fastet og ba for Nates far. Weston fastet også. Han håpet på et mirakel. Men Nates far døde.

Etter hvert som dagene gikk, så Weston hvor lei seg Nate og familien hans var. Han ønsket å oppmuntre dem. Han gikk over gaten og banket på Nates inngangsdør.

"Jeg vil ikke leke i dag," sa Nate.

"Ja vel," sa Weston. Var det noe han kunne gjøre for å hjelpe Nate?

Weston dro hjem og fant mamma. "Nate vil ikke leke," sa han. "Det er vanskelig." Mamma klemte ham. "Noen ganger når folk er lei seg, trenger de bare litt tid alene."

Weston nikket. "Jeg antar at hvis far døde, ville ikke jeg heller hatt lyst til å leke."

Men Weston ønsket likevel å hjelpe Nate og familien hans til å føle seg bedre. Han fikk en idé. "Hvor er saksen?" spurte han. "Jeg vil gi Nate noe fra hagen vår!"

Weston gikk bak i hagen og lette etter noe å gi til vennen sin. Han så på jordstykket der de hadde plantet noen gulrøtter. Men de var ikke klare ennå. Han lette bland frukttrærne, men fant bare tomme grener.

Deretter så Weston under noen grener med store blader. Han dyttet til side noen av bladene og fant en liten grønn cantaloupe som vokste på gren. Dette var den cantaloupen han selv hadde plantet og vannet!

Forhåpentligvis likte Nate og familien hans meloner. Weston klippet den av grenen og bar den inn. Så skrev han et kort som skulle følge med gaven.

Da han hadde skrevet ferdig kortet, satte Weston forsiktig cantaloupen med kortet ved Nates dørstokk. Så ringte han på døren og løp hjem så fort han kunne. *Jeg håper de liker den*, tenkte Weston.

Senere så Weston Nates familie på grillfesten i nabolaget. Dette var den beste cantaloupen jeg har smakt!" sa Nates søster.

"Til å begynne med var vi usikre på hva det var," sa Nate og lo. "Vi tenkte det var en rar kokosnøtt!"

"Takk for den nydelige gaven," sa Nates mor.

Weston følte seg varm innvendig da Nate ga ham en klem. Han kunne ikke fjerne vennens sorg, men selv en liten cantaloupe kunne skape smil. ●